

ret og endnu er Mange, som stadigen og tvirgen have begjæret den statskirkelige Ewang afskaffet og paavist, hvorledes den trykker og besværer Samvittighederne, Uttringer, som dog neppe fortjene aldeles at glemmes og overhøres i Sammenligning med de forholdsvist nyligen fremkomne „Dissenteres“ Klager. Men, forsaavidt som man herimod maatte ville stille den bekjendte Paastand om, at Folketirken nødvendigvis maa holdes aldeles udenfor den nærværende Lovs Indvirkning, efterdi der ellers vilde ske et Indgrib i dens indre Anliggender, og det, uden at den var hørt, saa maa det af det Meget, som her tilbydes og ret egentligen paatrænger sig, være tilladt i al Korthed at antyde tre Ting. Først, at Afskaffelsen af udvortes og borgerlig Ewang i Henseende til visse kirkelige Handlinger umuligen kan erkjendes for at gribe ind i Folketirkens indre Anliggender, og at det jo netop er denne udvortes Ewang, og den alene, en Lov som den foreliggende gaaer ud paa at bortskaffe. Dernæst, at Folketirken, dersom man ellers vil agte paa, hvad der i dens Bekjendelse og dens vedtagne Lærebøger er yttret, samt hvad der vittterligen har været Praxis iblandt dens Medlemmer, forlangt har udtalt sig, navnlig baade om Ewangdaab og om Reimæssigheden af det borgerlige Egtteskab. Og endeligen, hvad der her er Hovedsagen, at det Lovforflag, der her er under Forhandling, medens det vittterligen har villet undgaae at berøre Folketirken, og saare heldigen har undgaaet at bringe den nogensomhelst Frigjørelse fra den tidligere statskirkelige Ewang, derimod paa flere end eet Punkt berører baade den og de anerksk. Troestfamsund i en ganske modsat Retning.

Aldeles afgjørende imod at vedtage det foreliggende Lovforflag uden væsentlige Forandringer er nemlig den Betænkelighed, at ifølge samme baade Folketirken og de saakaldte anerksk. Troestfamsund ikke alene ikke erholde Afskaffelsen af nogensomhelst Ewangbestemmelse paa det religiøse Gebeet, der for Diebliffet maatte bestaae iblandt os, og over hvis Tryk der ofte nok er talt, men at de endog paa Grund af dets Bestemmelser ville miste en Deel af den Frihed, de for Diebliffet deels factiff

ere i Besiddelse af, deels endog saa have Lovgivnings-Hjælp for. Factiff har det saaledes i de sidste Aar, som en Folge af de Bevægelser og Forhandlinger, der fremkaldtes ved Forordningen af 27de Dec. 1842, været indrømmet, deels, at Forældre af Folketirken, som havde Betænkeligheder ved de Spædes Daab, uden derfor enten at forkaste samme eller iøvrigt at ville træde ud, kunde for deres Børns Vedkommende faae Daaben udsat, enkelte Andre vel ogsaa, naar det var dem af Vigtighed, faae den foretaget ved Reddyppelse, deels, at Folketirkens Præster ikke kunde forpligtes til at døbe Børn mod deres borgerlig-myndige og borgerlig-ustraffelige Forældres Villie. Og heraf fulgte da igjen, at Ewang til at modtage den almindelige Religions-Underviisning i Skolerne, for deslige Børns Vedkommende, uagtet deres Forældre indtil videre vedbleve at regne sig til Folketirken, maatte ansees som suspenderet. Ifølge Bestemmelserne i Lovforflagets § 10 og 11 vil imidlertid, saavidt skjønnes, den Formildelse, der i disse Forhold havde begyndt praktiff at gjøre sig gjældende, afløses af en Tilstand, hvori Daabsforordningen af 30 Mai 1828 og den almindelige Skoleordning atter ubetinget og formedelst borgerlige Straffe gjøres gjældende imod Enhver, der ikke vil forstaae det mærkelige Bink, som Lovforflaget giver ham om, at Friheden ifkun er at vinde ved at gaae ud af Folketirken, og det uagtet han baade efter sin Overbeviisning og efter dens Lære heel vel kunde vedblive at være Medlem af den. Det er derfor i Henhold til det her Uttrede, at jeg har tilladt mig at foreslaae en Forandring i § 10, der nedenfor vil findes anført. — Det var hidtil Lov her i Landet, at Egtteskab imellem en Jøde og et Medlem af Statskirken vistnok skulde stiftes ved Vielse af en Præst i Statskirken, men at derhos ogsaa Børnene af et saadant Egtteskab skulde opdrages i Statskirkens Bekjendelse. Og i Analogie hermed har det naturligtvis endmere været Tilfældet og været lovligt, at f. Ex. en romersk-katholisk Præst ikke kunde tvinges til at indvie et saadant eller lignende blandet Egtteskab, medmindre han angaaende de Børn, som deraf maatte udspringe, kunde faae et Løfte, der tilfredsstillede hans Samvittighed og stem-